

Kassel / Altenburschla / Arnhem, 28 augustus 2022

Lieve Wopke,

Vlak voordat ik deze week een Duitse bus in stapte
zag ik dat daar nog altijd Maskenplicht gold.

Gelukkig mest ik mijn rugtas zelden uit,
dus diep tastend tussen de bodemschatten vond ik
- naast de blarenpleisters, bic-pennen,
ibuprofen, een vergeten pretzel
en een doosje daglenzen op verkeerde sterkte -
een muf lapje, dat ik over mijn gezicht schoof.

Het voelde al een stuk minder vertrouwd;
alsof ik een half jaar het verleden in geworpen werd,
of, kan ook natuurlijk, een seizoen de toekomst in.

Nou ja, wat dat betreft:
liever een mondkapje dan een gasmasker.

Ondertussen ben ik alweer thuis.

We hebben de lucht uit tent en bedden laten lopen,
graaiden kinderen en kleren bij elkaar
en gooiden have en bagage in dakkoffer en op de achterbank.

Alle uren die ik vroeger aan Tetris op de Gameboy heb verspild
verdienden zich terug toen ik die onmogelijke hoeveelheid,
ongeveer het dubbele van wat we mee hadden genomen
in een auto probeerde te proppen
die tussen aankomst en vertrek ook nog eens gekrompen was.

Er gebeuren vreemde dingen in deze ruimtetijd.

Terwijl ik deze zomer naar niets anders verlangd had dan naar komkommers.
Nieuwsluwe maanden waarin de aarde trager draaide.

Die maanden hebben nooit bestaan, nooit echt, dat snap ik wel,
ik koester niet de illusie dat vroeger alles beter was,
maar, en dat doet wel een beetje pijn:
ik draag ook niet langer de zekerheid dat later alles beter wordt.

Dat neemt niet weg dat ik de doelen die ik me voorneem
wél probeer te halen.

Juist de doelen die onbereikbaar lijken.

Want streven naar het onbereikbare
is een waardig streven.

Het alternatief is niet meer streven.

Maar wie niet meer streeft,
die heeft het al opgegeven.